

Иск, предявен на 15 април 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Кралство Испания

(Дело C-154/08)

(2008/C 171/29)

Език на производството: испански

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: М. Afonso и F. Jimeno Fernández)

Ответник: Кралство Испания

Искания на ищеца

- Да се установи, че като приема, че не подлежат на облагане с ДДС услугите, предоставяни на автономна област от „registradores de la propiedad“ в качеството им на органи за събиране на данъци от „oficina liquidadora de distrito hipotecario“ (териториален регистър за недвижимите имоти), Кралство Испания не е изпълнило задълженията си по член 2 и член 4, параграфи 1 и 2 от Шеста директива за ДДС ⁽¹⁾;
- да се осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

1. „Registradores de la propiedad“ са определени от испанската държава професионални лица, на които е възложено управлението на „Registros de la Propiedad“ (регистри за недвижимите имоти). Те упражняват своите дейности за собствена сметка, разполагат със свобода при организиране на работата си, избират своя персонал и получават възнаграждения, които представляват техните доходи. Редица автономни области са им поверили различни задачи, свързани с изчисляването на определени данъци. Като възнаграждение за тези услуги „registradores de la propiedad“ получават процент от събраните данъци.
2. Във връзка с ДДС испанската администрация традиционно е считала, че в рамките на осъществяването на тези задачи за автономните области „registradores de la propiedad“ е трябвало да се считат за работодатели или професионални лица, предоставящи услуги, които се облагат с ДДС. Изтъкнатите в това отношение доводи от испанската администрация са се основавали предимно на Решение на Съда от 26 март 1987 г. (дело C-235/85, Комисия/Нидерландия) ⁽²⁾ и Решение на Съда от 25 юли 1991 г. (дело C-202/90, Ayuntamiento de Sevilla) ⁽³⁾.
3. В своето решение от 12 юли 2003 г. Върховният съд на Испания приема, че по отношение на възлаганите им от автономните области специфични дейности, изразяващи се в изчисляването и събирането на определени данъци, „registradores de la propiedad“ са обикновени длъжностни лица и представляват част от публичната администрация. Въз основа на това съдебно решение, постановено в рамките на производство по обжалване „в интерес на правото“, испанската администрация заявява, че тези услуги не се облагат с ДДС.

4. В противовес на това Комисията счита, че услугите, извършвани за автономните области от „registradores de la propiedad“, следва да се облагат с ДДС в съответствие с общото правило, постановено от член 2 на Шеста директива. Тази констатация се обяснява с факта, че „registradores-liquidadores“ действат като професионални лица, които ръководят своите човешки и материални ресурси по автономен и независим начин с оглед предоставянето на услугите, както изисква член 4, параграф 1 от посочената по-горе директива, и че в този случай те не се намират в отношение на подчинение и зависимост, което е от съществено значение, за да може да се приеме, че въпросните услуги са извършвани от длъжностно лице за администрацията, към която принадлежи, и че в тази хипотеза въпросните услуги не се облагат с ДДС. „Registrador-liquidador“ не е нито административен орган на автономната област, нито съставен елемент, който е интегриран или вътрешен за нея, а отделно и независимо лице, с което автономната област сключва договор за възмездно предоставяне на услуги.

5. Комисията счита също, че в случая са налице изискваните от съдебната практика условия за установяване на отговорността на Кралство Испания, произтичаща от неговото тълкуване на общностното право, което не съответства нито на духа му, нито на целта му, нито на практиката на Съда. На първо място, рангът на Върховния съд като най-висш съдебен орган, при условие че са спазени разпоредбите, предвидени в областта на конституционните гаранции. На второ място, релевантността и отражението на решението, което по принцип противоречи на утвърденото от Съда тълкуване и което с оглед на своя задължителен характер е довело до пълен обрат в практиката на по-нисшите съдебни органи и на испанската администрация. На трето място, пораждането на вредни последици в сектора на ДДС, което може да засегне собствените ресурси на Общността. Следователно испанската администрация не може да се позовава на постановеното от Върховния съд решение, за да оправдае неизпълнението на общностното право.

⁽¹⁾ Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — опща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1).

⁽²⁾ Recueil, стр. 1471.

⁽³⁾ Recueil, стр. I-4247.

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden на 16 април 2008 г. — Е.Н.А. Passenheim-van Schoot/Staatssecretaris van Financiën

(Дело C-157/08)

(2008/C 171/30)

Език на производството: нидерландски

Препращаща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden.

Страни в главното производство

Ищец: E.H.A. Passenheim-van Schoot

Ответник: Staatssecretaris van Financiën

Преюдициални въпроси

Следва ли членове 49 ЕО и 56 ЕО да се тълкуват в смисъл, че когато (доходи от) спестовни влогове в чужбина не са съобщени на финансовата администрация на държава-членка, горепосочените членове допускат последната да приложи разпоредба, която за компенсирани на липсата на контролни възможности по отношение на наличности в чужбина предвижда срок от дванадесет години за събиране на невнесен данък, докато за (доходите от) спестовни влогове в страната, по отношение на които има пълни възможности за ефективен контрол, важи срок от пет години?

Жалба, подадена на 15 април 2008 г. от Isabella Scippacercola и Ioannis Terezakis срещу решението на Първоинстанционния съд (пети състав), постановено на 16 януари 2008 г. по дело T-306/05: Isabella Scippacercola и Ioannis Terezakis/Комисия на Европейските общности

(Дело C-159/08 P)

(2008/C 171/31)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Isabella Scippacercola, Ioannis Terezakis (представител: г-н B. Lombart, avocat)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Съда:

— да отмени решението на Първоинстанционния съд по дело T-306/05 Isabella Scippacercola и Ioannis Terezakis/Комисия на Европейските общности, с което се отхвърля жалбата им за отмяна на Решението на Комисията от 2 май 2005 г., взето съгласно член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година (¹), нотифицирано на жалбоподателите на 6 февруари 2008 г., с което се отказва започването на задълбочено разследване относно прекалено високите такси, събирани от новото Международно летище на Атина в Spata, което има господстващо положение по отношение на:

- таксата за сигурност на пътниците;
- таксата за обслужване на пътници;
- таксите за услуги по паркиране на автомобили.

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени във връзка с настоящото производство и с производството пред Първоинстанционния съд.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателите твърдят, че Първоинстанционният съд не е установил, че като е отказала да разгледа таксите за сигурност, за обслужване на пътници и за паркинг на Международното летище на Атина (МЛА) във връзка с разходите за тях и като се е впуснала в необезителни сравнения на таксите на МЛА с тези, събирани на други европейски летища, които не предоставят конкурентни услуги за целите на член 82 ЕО, Комисията е нарушила общностното право, установено по дело United Brands/Комисия (Решение на Съда от 14 февруари 1978 г., 27/76, Recueil, стр. 207), както и че Първоинстанционният съд е нарушил общностното право, като не е установил, че Комисията, на първо място, не е разгледала всички релевантни факти, които са били налице при приемане на оспорваното решение, както се изисквало от съдебната практика по дело C-119/97 Ufex и др./Комисия (Решение на Съда от 4 март 1999 г. по дело Ufex и др./Комисия, C-119/97 P, Recueil, стр. I-1341), и че на второ място, е основала обжалваното решение на неверни от материално-правна страна факти, като поради това то е опорочено от явна грешка в преценката и злоупотребата с власт.

Твърди се, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като не е приел, че Комисията е допуснала грешка в преценката когато е счела, че проверките за сигурност не представляват икономическа дейност и че услугите по паркиране на автомобили не представляват съответен пазар за целите на член 82 ЕО.

По отношение на твърдяната грешка при прилагане на правото във връзка с прилагането на по-висока такса за обслужване на пътници спрямо пътниците по полети между държави в рамките на Общността и по международни полети, отколкото за тези по вътрешни полети, и прилагането спрямо пътниците по редовни полети на такса за обслужване на пътниците и на такса за сигурност, които не се прилагат за пътниците, пътуващи по чартърни полети, жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд не е установил, че Комисията е отказала да се погрижи за гарантирането, че принципът за недопускане на дискриминация не е бил нарушен от практиките на МЛА.

Накрая се посочва, че Първоинстанционният съд не е постановил, че Комисията е нарушила установените права и процедури, на първо място, като пренебрегнала цифрите, представени от жалбоподателите, извлечени от официални източници, показващи налагане на прекалено високи цени от МЛА, на второ място, като се впуснала в сравнение между таксите на Spata и тези, събирани на други европейски летища, които са били ирелевантни за целите на член 82 ЕО, и на трето място, чрез изготвянето на искане за информация, изпратено до МЛА, в което тя, *inter alia*, не разгледала разходите за изграждане на летището, нито разходите по учредяването и регистрирането на МЛА.

(¹) Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 и 82 от Договора за ЕО (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242).